

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: B. T.**, nar. „X“, státní příslušnost Ruská federace, bytem „X“, t. č. Vazební věznice v Hradci Králové, Hradební 860, 500 03 Hradec Králové, zastoupeného Mgr. Janem Lipavským, advokátem se sídlem Velké náměstí 135/19, 500 03 Hradec Králové, proti **žalovanému: Ministerstvu vnitra, Odboru azylové a migrační politiky**, sídlem Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2016, č. j. OAM-128/LE-LE05-LE05-2015, e. č. „X“,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 11. 2016, č. j. OAM-128/LE-LE05-LE05-2015, e. č. „X“, jímž bylo ve věci mezinárodní ochrany rozhodnuto tak, že se žalobci podle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, (dále jen „zákon o azylu“), tato ochrana neuděluje.

Žalobce v žalobě namítal, že žalovaný pochybil, když řádně nezjistil stav věci způsobem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a v důsledku toho nesprávně aplikoval ust. § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu. Žalobce dále uvedl, že žalovaný své závěry odůvodnil v rozporu s provedenými důkazy. Zdůraznil, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že důvodem jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany je obava z vydání k trestnímu stíhání do Ruska a snaha o zajištění léčby jeho dcery, která trpí vrozenou srdeční vadou, přičemž jeho

dcera a její matka, partnerka žalobce, pobývají v České republice na základě povolení k trvalému pobytu (žalobcem chybně uvedeno dlouhodobého pobytu). Žalobce uvedl, že obava o jeho život a zajištění léčby jeho dcery, byly důvodem, proč opustil svou zemi původu. K tvrzené obavě o svůj život uvedl, že byl vydírán pracovníky policie FBS. Trestní stíhání považuje za vykonstruované těmito pracovníky, kteří jej chtějí dostat zpět do Ruska, kde jej čeká smrt, neboť po něm chtějí peníze, které nemá, a proto musí zaplatit životem. Dále uvedl, že již v minulosti ho i jeho syna pracovníci policie FBS bili a mržčili, když odmítal zaplatit výpalné. Jemu osobně důstojník FBS sdělil, že pokud nebude platit, zabije jej. Dodal, že v Rusku není možné řádně hájit svá práva. O trestním stíhání se dozvěděl až v lednu 2015 při svém zadržení Policií České republiky. Žalobce se domnívá, že žalovaný nedostatečně zohlednil skutečnosti týkající se možného ohrožení jeho života v případě jeho návratu do země původu. Žalobce připomněl ust. § 2 odst. 4, 6 zákona o azylu. Podle žalobce může hrozba trestního stíhání či zahájeného trestního stíhání být azylově relevantní v případě, že žadateli hrozí fyzické či psychické útrapy nebo smrt. Žalobce připomněl, že takové následky v jeho zemi původu pravidelně nastávají, a v této souvislosti odkázal na stanovisko organizace Amnesty International ze dne 14. 10. 2015 ke stavu dodržování a ochrany lidských práv v Ruské federaci a na rozsudky Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) ze dne 10. 1. 2012, ve věci Ananyev a ostatní proti Rusku (stížnost č. 42525/07 a č. 60800/08). Žalobce se domnívá, že jeho vydání do Ruska je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, a to konkrétně s ust. § 91 odst. 1 písm. o) zákona č. 104/2013 Sb., o mezinárodní justiční spolupráci ve věcech trestních. Žalobce se neztotožňuje se závěry žalovaného, který stanovisko Amnesty International vyvrací závěry platné judikatury Nejvyššího správního soudu, Ústavního soudu a rozhodnutími ESLP, neboť odkazuje převážně na zastaralou judikaturu z let 2003 – 2005, vydávanou za odlišné situace od situace žalobce, a na judikáty o extradičním řízení, ačkoliv se v daném případě jedná o řízení azylové. Žalobce připomněl, že je především na žalovaném, aby zjistil a vycházel z aktuálních informací o zemi původu žadatelů o mezinárodní ochranu. Podle názoru žalobce nelze přihlížet k prohlášení Generální prokuratury Ruské federace, která dala v rámci extradičního řízení záruky, že žalobci budou v souladu s mezinárodními normami v Rusku poskytnuty všechny možnosti obhajoby, nebude mučen, ani podroben krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení, neboť v Rusku je rozšířenou vyšetřovací praktikou užití fyzického násilí a mučení s cílem vynutit přiznání viny, a to přímo orgány činnými v trestním řízení. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007-64, z něhož vyplývá, že žalovaný se nemůže spokojit s konstatováním, že výkon práva je zaručen přijetím určitých mezinárodních smluv, ale musí se zabývat jejich dodržováním. K tvrzené účelovosti žalobcova tvrzení, že snaha o jeho vydání do země původu je motivována snahou umlčet jej, neboť má mnoho informací nebezpečných pro ruské tajné služby, žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57, v němž je konstatováno, že v azylovém řízení postačí žadatelova vlastní věrohodná výpověď. Žalobce dále uvedl, že se domnívá, že není podstatné, že požádal o udělení mezinárodní ochrany až pět let po svém příjezdu do České republiky, neboť po svém příjezdu se na území České republiky cítil bezpečně. Žalobce k neudělení mezinárodní ochrany podle ust. § 12 a § 14a zákona o azylu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Azs 10/2012-68 a dále uvedl, že žalovaný nedostatečně zohlednil skutečnost, že žalobce má na území České republiky nemocnou nezletilou dceru.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Žalovaný trval na tom, že při svém rozhodování vzal v úvahu všechny skutečnosti tvrzené žalobcem, přihlédl k nim a v napadeném rozhodnutí se s nimi dostatečně vypořádal. K dané věci shromáždil adekvátní informace o situaci v zemi původu žalobce a vycházel tak z aktuálního a dostatečně zjištěného stavu věci. V průběhu správního řízení bylo objasněno, že žalobce žádá o udělení mezinárodní ochrany z obavy z vydání k trestnímu stíhání do Ruska, které je dle jeho tvrzení vykonstruované a ohrožuje jeho život, a snaha o zajištění léčby jeho dcery. Žalovaný uvedl, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl žádné skutečnosti, na základě kterých by bylo možno dovodit, že vyvíjel ve své vlasti činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod, za kterou by byl azylově relevantním způsobem pronásledován, ani v čem spatřuje vykonstruovanost či nezákonnost trestního stíhání. Žalovaný připustil, že žalobce v průběhu správního řízení vyjádřil obavu z porušení svých práv v případě, že bude vydán k trestnímu stíhání do Ruska. K tomu žalovaný uvedl, že trestní stíhání samo o sobě nemůže být relevantním důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalovaný připomněl, že podvod, pro který je žalobce v Rusku trestně stíhán, je podle ust. § 209 zákona č. 40/2009 Sb., trestního zákoníku (dále jen „trestní zákoník“) trestným činem i v České republice. Žalobce připustil, že ke stíhanému jednání skutečně došlo, ačkoliv odmítl trestní odpovědnost. Žalovaný připomněl, že mu nepřísluší činit úsudek o tom, zda byl trestný čin v Rusku spáchán a kdo jej případně spáchal. Skutečnost, že dcera žalobce má vrozenou srdeční vadu a žije spolu se svou matkou, partnerkou žalobce, na území České republiky, také není podřaditelná pod relevantní azylový důvod. Žalovaný připomněl, že žalobce sám uvedl, že až do roku 2010 v Rusku podnikal a obchodní spory řešil soudní cestou. Ze slov žalobce je podle žalovaného zřejmé, že mu byla příslušnými orgány Ruské federace poskytována ochrana. Proti tvrzenému nezákonnému postupu policejních orgánů se žalobce nepokusil nic učinit, ačkoliv v Rusku existují možnosti obrany proti porušení práv ze strany policejních orgánů a tyto možnosti jsou ruskými občany využívány. K možnému uložení trestu smrti, žalovaný uvedl, že tento již není v Rusku využíván, neboť v roce 1999 zakázal Ústavní soud Ruské federace jeho ukládání a dne 19. 11. 2009 prodloužil meratorium na ukládání a výkon trestu smrti „navždy“. Žalovaný připomněl, že veškeré soudní instance České republiky, včetně Nejvyššího soudu rozhodly o tom, že vydání žalobce k trestnímu stíhání do Ruska je přípustné, tj. že mu nehrozí porušení jeho lidských práv a vydáním nedojde k porušení mezinárodních závazků České republiky. Žalovaný uvedl, že oblast vězeňství se z hlediska respektu k lidským právům v Rusku jeví jako problematická, z čehož nelze dovodit, že by žalobci automaticky hrozilo mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání, neboť pouhá možnost špatného zacházení nepředstavuje sama o sobě skutečné či reálné nebezpečí vážné újmy. V této souvislosti žalovaný odkázal na nález Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. III. ÚS 1354/13, v němž je konstatováno, že příležitostně k porušení principů spravedlivého procesu v Ruské federaci dochází, avšak toto jednání je ruskými orgány vnímáno jako nežádoucí a je potíráno.

Zástupce žalobce při jednání soudu přednesl žalobu shodně jako v jejím písemném vyhotovení. Zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí považuje za nezákonné, neboť žalovaný se nedostatečným způsobem zabýval obsahem zprávy organizace Amnesty International a Ministerstva zahraničí USA, kdy z obou těchto dokumentů dle názoru právního zástupce žalobce jednoznačně vyplývá, že v případě neudělení azylu žalobci a jeho vydání do Ruska, hrozí žalobci mučení s cílem donucení k přiznání viny. S ohledem na tuto skutečnost

trval na tom, že v případě žalobce byly naplněny důvody pro udělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu, případně pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu.

Pověřený pracovník žalovaného při jednání soudu odkázal zejména na odůvodnění samotného žalobou napadeného rozhodnutí a dále na písemné vyjádření k podané žalobě. Zdůraznil, že žalobou napadené rozhodnutí se podrobně vypořádalo se všemi žalobcem vznesenými námitkami. Zdůraznil, že žalobce s jedním příběhem má dokonce tři možnosti své ochrany, a to řízení o mezinárodní ochraně, extradiční řízení a pak samotné trestní řízení. Uvedl, že v rámci řízení o mezinárodní ochraně nemůže správní orgán vstupovat do řízení o trestné činnosti, či posuzovat postup trestních orgánů. Ovšem nelze nepřihlédnout k závěru extradičního řízení vedeného v České republice, kde příslušné soudy dospěly k závěru, že vydání žalobce do země původu je přípustné. Zdůraznil rovněž, že žalobce přicestoval do České republiky v roce 2010 za účelem podnikání. O mezinárodní ochranu ovšem požádal až po zahájení extradičního řízení, přičemž samotné extradiční řízení nelze v žádném případě považovat za důvod pro udělení mezinárodní ochrany.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle ust. § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle ust. § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Ze správního spisu postoupeného žalovaným soud zjistil tyto podstatné skutečnosti. Dne 14. 5. 2015 bylo žalovanému doručeno prohlášení žalobce o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu na území České republiky. V něm uvedl, že od začátku roku 1998 byl jako soukromá osoba i jako podnikatel v Rusku pronásledován zkorumpovanými pracovníky státních orgánů, policií a Federální bezpečnostní službou (FBS), neboť pokud v Rusku člověk podniká, je povinen platit peníze tomu, kdo mu „poskytuje ochranu“. Pokud člověk odmítne platit, pak jej zmrzačí nebo uvězní na základě vykonstruovaného procesu. Když v roce 1998 odmítl platit, dostal se do nemocnice. Byl měsíc v bezvědomí a měl zlomenou spodinu lebeční. Nikdy se plně neuzdravil a se způsobenými zraněními se léčil asi pět let. V roce 2003 začal podnikat v oblasti lesního hospodářství. Když odmítl pracovníkům policie platit 15 % ze svého příjmu, spálili mu traktor, neznámé osoby jej zbily a zlomily mu žebra. Po uzdravení se u něho zastavili pracovníci policejních orgánů a sdělili mu, že pokud jim bude platit 20 % ze svého příjmu, nic se mu nestane. Opět odmítl, a tak jej po měsíci ztloukli takovým způsobem, že skončil v nemocnici s úrazem hlavy. V nemocnici jej navštívil pracovník policie a sdělil mu, že proti němu bylo zahájeno trestní řízení, ale že pokud bude platit peníze, tak jej ukončí. Dále mu sdělil, že pokud platit odmítne, zavřou jej a zabijí. Rozhodl se, že bude platit. V roce 2007 mu byl stanoven vyšší poplatek za „ochranu“, a to ve výši 30 %,

neboť se jeho firma rozrostla. Když odmítl, vjelo mu ráno do cesty nákladní auto a on ve svém osobním automobilu značky Audi havaroval. Z nákladního automobilu vystoupily dvě osoby a sdělily mu, že pokud nebude platit, zmrzačí mu syny. Nevěřil jim, a tak za týden skončil v nemocnici jeho syn, neboť mu neznámé osoby cirkulárkou odřízly část levého zápěstí. Naštěstí se lékařům podařilo synovi ruku zachránit. Začal tedy znovu platit. Pak mu určili ředitele firmy. V roce 2009 získal velikou zakázku v oblasti stavebnictví pro státní železnici a odmítl platit. Zbili jej u vchodu do domu, jeho syn měl autonehodu, kterou se mu podařilo přežít, a tak se rozhodl obrátit na policii. Druhý den se za ním zastavil příslušník FBS a poručil mu, že bude zaměstnávat pracovníky z řad policie jako ochranku, která na něho bude dohlížet, aby nedělal hlouposti. Tato osoba mu měla určovat částky a další osoby, kterým měl posílat peníze. Jednalo se o 1 až 3 miliony rublů měsíčně. V roce 2010 začala mít jeho dcera velké zdravotní komplikace a potřebovala operaci srdce. Přestěhovali se tedy s partnerkou a dcerou do České republiky a nic jiného než zdravotní stav své dcery neřešili. V Rusku pracovníci policie a FBS začali vyžadovat peníze od jeho syna. Nejprve jim dal 50 tisíc euro, pak jim řekl, že s otcem nemá nic společného, a tak jej nechali na pokoji. Když ho v České republice zadržela Policie České republiky, s údivem zjistil, že tyto osoby proti němu zahájily trestní stíhání. Po synovi mu vzkázaly, že když zaplatí 1 milion euro, zruší řízení a trest vězení. Pokud nezaplatí, tak po příjezdu do Ruska zemře. Závěrem žalobce uvedl, že v České republice žil klidně, pracoval a staral se o svou dceru. Žádá o ochranu a prosí, aby nebyl vydán zpět do Ruska.

Z usnesení Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 6. 1. 2015, č. j. 11Nt 51/2015-31 bylo zjištěno, že žalobce byl vzat do předběžné vazby, která se započítává od 4. 1. 2015, 20:30 hodin. V návrhu na vzetí do předběžné vazby státní zástupce uvedl, že dne 20. 6. 2014 pod sp. zn. 3/1-298/2014 e, byl na žalobce soudem v Krasnojarsku, v Ruské federaci, vydán zatýkácí rozkaz (příkaz k dodání do vazby) za spáchání trestného činu zpronevěry (dle názoru státního zástupce podvodu), kterého se podle pracovní verze překladu Interpolu v Praze měl žalobce dopustit v době od května do října 2007 jako manažer společnosti Companiya Sibir, s odůvodněním, že se před trestním stíháním skrývá a tím probíhající trestní řízení maří.

Z žádosti Generální prokuratury Ruské federace ze dne 30. 1. 2015 adresované Ministryni spravedlnosti prof. JUDr. Heleně Válkové, CSc., soud zjistil, že ohledně žalobce bylo v Rusku přijato rozhodnutí o zahájení trestního stíhání, dále bylo přijato preventivní opatření v podobě zadržení a po žalobci bylo vyhlášeno pátrání. Z dostupných informací Generální prokuratura Ruské federace zjistila, že žalobce se nachází v České republice, a proto v souladu s články 1, 2, 12 a 16 Evropské úmluvy o vydávání ze dne 13. 12. 1957, žádají o vzetí žalobce do vazby a jeho vydání k trestnímu stíhání. Zároveň Generální prokuratura Ruské federace garantuje žalobci v souladu s normami mezinárodního práva poskytnutí všech možností pro obhajobu, včetně pomoci s právníky, s tím, že žalobce nebude mučen nebo podrobován krutému, nelidskému ponižujícímu zacházení nebo trestu. Generální prokuratura Ruské federace zaručuje, že tato žádost nemá za cíl pronásledování žalobce z politických důvodů, kvůli rase, vyznání, národnosti nebo politických názorů. Dále se Generální prokuratura Ruské federace zaručila, že žalobce bude trestně stíhán pouze za trestný čin, pro který se žádá o jeho vydání, a po ukončení trestního stíhání nebo soudního projednání, či bude-li odsouzen – po výkonu trestu odnětí svobody, bude moci opustit území Ruska. Generální prokuratura Ruské federace se dále zaručila, že bude-li žalobce vydán do Ruska, bude se nacházet v zařízení, ve kterém jsou vzaty v úvahu standardy stanovené v Úmluvě

o ochraně lidských práv a základních svobod ze dne 4. 11. 1950, jakož i Evropských vězeňských pravidel ze dne 11. 1. 2006, a též, že konzulární úředníci Velvyslanectví České republiky v Ruské federaci budou moci kdykoliv žalobce navštívit, s cílem sledovat dodržování záruk uvedených v této žádosti.

Usnesením Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 21. 4. 2015, č. j. 11Nt 51/2015-149, bylo rozhodnuto o tom, že vydání žalobce do země původu je přípustné. Součástí správního spisu jsou i řádné a mimořádné prostředky, které žalobce prostřednictvím své tehdejší zástupkyně podával (stížnost, podle ust. § 175 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, [„dále jen správní řád“], proti nesprávnému postupu Ministerstva spravedlnosti, návrh na výkon dohledu nad postupem státního zástupce pana Mgr. Vladimíra Prokopa, stížnost proti rozhodnutí Krajského soudu v Hradci Králové, že vydání žalobce k trestnímu stíhání do Ruské federace je přípustné).

Dne 7. 8. 2015 byla se žalobcem sepsána žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž uvedl, že je schopen se dorozumět ruským jazykem, má vyživovací povinnost k nezletilé dceři (rok narození 1998), na území České republiky počítá po dobu řízení o udělení mezinárodní ochrany s pomocí své partnerky T. G., případně dcery N. G.-T., které spolu s ním nežadají o mezinárodní ochranu. Žalobce je pravoslavného vyznání, on ani členové jeho rodiny nejsou členy politické strany ani jiné organizace, ze zdravotních důvodů vojenskou službu nevykonával, má středoškolské vzdělání, pracoval jako stavbyvedoucí a jako majitel stavební firmy, jeho majetkem je společnost Sibir, s.r.o., která se nachází v Rusku, a společnost Atrium LifeStock, s.r.o., která se nachází v České republice. Svou vlast opustil v dubnu roku 2010 z důvodu zajištění léčby pro svou dceru a z obavy o svůj život, neboť byl vydírán pracovníky policie a FBS, kteří po něm požadovali peníze. Odletěl z Moskvy do Prahy, již měl v České republice vyřízený dlouhodobý pobyt, protože sem již předtím jezdil a podnikal zde. O mezinárodní ochranu žádá z obavy o svůj život, vykonstruovali proti němu trestní stíhání, protože jej chtějí dostat zpět do Ruska, kde ho čeká smrt. Chtějí po něm mnoho peněz, a protože je nemá, musí zaplatit životem. V České republice chce zůstat, chce rozšířit své podnikání, postavit farmu, chovat kozy a vyrábět sýr. Se zastupitelským úřadem své vlasti byl v kontaktu v roce 2010, když podal žádost o vydání nového pasu, který mu byl vydán bez problémů. V minulosti o udělení mezinárodní ochrany nežádal. V současnosti proti němu v Rusku probíhá trestní řízení pro podvod. V případě návratu do vlasti se obává smrti, bojí se FBS a dalších orgánů činných v trestním řízení. Trpí pankreatitidou, jinak je zdravotně v pořádku.

V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále doplnil, že při odjezdu z vlasti neměl při hraniční kontrole žádné potíže. Rusko opustil z důvodu zajištění léčby pro svou dceru a z obavy o svůj život. Do Ruska se proto již nevrátil. Jeho dcera má srdeční vadu, prodělala několik operací. V současné době potřebuje ještě jednu operaci. Jeho dcera i partnerka mají v České republice povolen trvalý pobyt (žalobcem chybně označeno jako dlouhodobý pobyt). V Rusku se obává o život, protože musel platit peníze, a když neplatil, tak jej zbili. Jeho syna také vydírali, protože s ním pracoval. Vše to organizovali lidé z FBS. Vyhrožovali mu neustále. Vše bylo zorganizováno tak, že buď zaplatí, nebo přijde o život. Utekl do České republiky a myslel si, že to všechno skončilo, může žít v klidu a věnovat se léčení dcery. V roce 2010, když odjel, vydírali jeho syna. Syn jim zaplatil. Pak jim řekl, že k otci nemá žádný vztah, tak měl klid. Když se dozvěděli, že byl v České republice zadržen, tak vymáhání peněz obnovili. Přes syna mu vzkázali, že musí zaplatit 1 milion euro

nebo nebude žít. Tolik peněz nemá. Vydírání začalo v roce 2007. Konkrétně jej vydírá důstojník FBS a jeho zástupce. Cílem tohoto vydírání se stal tím, že je podnikatel. Všichni podnikatelé v Rusku platí výpalné. Žil v Kaliningradu, ale podnikal a problémy měl v Krasnojarsku. Do roku 2010 se pokoušel tento problém v Rusku řešit tím, že jim platil peníze a podával žaloby na firmy, které mu dlužily peníze. O udělení mezinárodní ochrany žádá, protože se bojí o svůj život. Ví, co ho v Rusku čeká. Veřejně aktivní nebyl, ani se politicky nijak veřejně neangažoval. Je obviněn z podvodu. V Rusku nemá možnost, jak hájit svá práva. Nemá tam obhájce. Partnerka (chybně uvedeno jako manželka) zavolala nějakému advokátovi do Krasnojarska a ten jí řekl, že je potřeba zaplatit požadované peníze. Navíc tamní advokáti tyto případy nechtějí zatupovat. Tyto případy berou advokáti z Moskvy a ti jsou drazí. Na to by neměl peníze. Možná by to bylo dražší než zaplatit FBS. V Rusku byl také napaden, mluví tedy ze své vlastní zkušenosti, neboť byl vydírán od roku 2008. Když se obrátil na tamní orgány se žádostí o pomoc, tak to bylo ještě horší. Druhý den k němu domů přišli příslušníci FBS a řekli mu, že jim musí platit navíc dalších 1000 euro měsíčně. Na podporu svých tvrzení doložil 3 fotografie svého syna, na nichž je vidět jeho zranění, které utrpěl, když je napadli poprvé. Při napadení synovi skoro uřízli prst. Dále doložil dvě fotografie své nemocné dcery, dokumenty z Krasnojarska, odpověď jeho tehdejší zástupkyně, kopie lékařských vyšetření po napadení a dokumentaci ohledně nemoci a léčby jeho dcery. Následně doplnil, že jej napadli v roce 1998, 2004 a 2009 a syna v roce 2007 a 2009, s tím, že události jeho napadení v roce 1998 a 2004 s jeho současnými problémy nijak nesouvisí a nemají pro současnost žádné důsledky. Dále ještě doložil prohlášení syna o tom, komu zaplatil peníze, když odjel z Ruska, dopis jeho partnerky T. G., dokument, v němž je popsáno, jak se policie chová k zadrženým lidem a jak postupuje proti dětem.

Ze spisového materiálu rovněž vyplynulo, že si žalovaný před rozhodnutím ve věci vyžádal zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 25. 6. 2015 o dodržování lidských práv za rok 2014 – Rusko, výroční zprávu organizace Freedom House ze dne 28. 1. 2015, výroční zprávu Human Rights Watch 2015 ze dne 29. 1. 2015, zprávu Amnesty International duben 2015, obsahující informace o rozsudcích smrti a popravách v roce 2014, informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 8. 8. 2013, č. j. 109403/2013-LPTP, ze které vyplývá, že je možné vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností, a že v Rusku existuje možnost podání stížnosti na neadekvátní postup policejních orgánů, či na jejich nečinnost a je občany využívána. Dále si vyžádal informaci Ministerstva zahraničních věcí České republiky ze dne 21. 5. 2015, č. j. 98845/2015-LPTP, týkající se situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu a po dlouhodobém pobytu v zahraničí po návratu do vlasti, informaci o dějinách Ruska od roku 2000, s datem poslední úpravy 12. 9. 2014, a zprávu ČTK – Rusko, soud, právo.

Ze správního spisového materiálu soud zjistil, že žalobce byl dne 14. 10. 2015 podle ust. § 36 odst. 3 správního řádu seznámen s podklady rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. K nashromážděným podkladům žalobce uvedl, že ve zprávě USA o lidských právech není přiložen článek o svévolném a nezákonném zabití. Žalobce proto citovanou zprávu doložil v ruském jazyce, včetně jím uvedeného článku, s označením textu, který žádá přeložit do českého jazyka. Žalobce poznamenal, že podle jeho mínění se zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, zpráva Freedom house a zpráva Human Rights Watch liší od zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky. Žalobce navrhl doplnění podkladů pro rozhodnutí o dokument nadepsaný „Žádost“, fotokopie průkazů povolení

k trvalému pobytu své partnerky a dcery, vysvědčení dcery ze školního roku 2014/2015, výpis z obchodního rejstříku ze dne 2. 9. 2014, dva dokumenty označené „Žádost o povolení posečkání daně“, e-mailové sdělení Mgr. Bc. D. P. z Amnesty International, potvrzení v německém jazyce o rezervaci termínů operace pro dceru a dopis od své partnerky v ruském jazyce.

Součástí správního spisu je též podání žalobce ze dne 14. 10. 2015 označené jako „Žádost“, v níž uvádí, že informace, které uvedl ve správním řízení, se dozvěděli Rusové a upozornili jeho partnerku T., aby mu vyřídila, že pokud začne sdělovat tajné informace, tak ji i jejich dceru zabijí. Osoba, která jim takto vyhrožovala, je příslušníkem tajných služeb Vnější rozvědky. V současné době řídí v Evropě legalizování peněz. Žalobce připomněl, že tyto hrozby jsou reálné a je přesvědčen, že hlavním důvodem vydání mezinárodního zatykače na jeho osobu za účelem vydání do Ruska je to, že je nositelem informací nebezpečných pro zvláštní služby Ruska. Zná jejich lidi, kteří se zabývají legalizací peněz přes evropské, turecké, arabské banky a firmy dodáváním heroinu z Afghánistánu do Amsterdamu, legalizací íránských peněz, které jsou zablokované v souvislosti se sankcemi, a legalizací peněz z dodávání zbraní. Podáním ze dne 12. 9. 2016 žalobce požádal o zvážení jeho situace, vzhledem k těžké nemoci jeho dcery s uvedením zákroků, které již musela podstoupit, s tím, že jediná možnost, jak jeho dceru zachránit je transplantace srdce. V lékařské zprávě MUDr. S. P. je uvedeno, že dcera žalobce je na čekací listině k transplantaci srdce a z lékařského hlediska je žádoucí častá přítomnost blízkých rodinných příbuzných.

S obsahem žalobou napadeného rozhodnutí byl žalobce dne 1. 12. 2016 seznámen v ruském jazyce, byl řádně poučen a rozhodnutí za přítomnosti tlumočníka dne 1. 12. 2016 převzal. Žalobce odmítl podepsat protokol o předání rozhodnutí a tento byl podepsán pouze tlumočníkem a pracovníkem žalovaného.

Dle ust. § 12 zákona o azylu se azyl cizinci udělí, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

Dle ust. § 13 odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14, v případě hodném zvláštního zřetele udělí azyl za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12.

Dle ust. § 14 zákona o azylu jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu.

Dle ust. § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2

a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

Dle odst. 2 citovaného ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje uložení nebo vykonání trestu smrti, mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

Dle ust. § 14b odst. 1 zákona o azylu se rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení.

Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, jež má dle žalobce spočívat zejména ve skutečnosti, že se žalovaný dostatečně nevypořádal se zjištěným skutkovým stavem, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a nepřihlédl ke všem rozhodným okolnostem.

Jak vyplynulo z předloženého správního spisu a napadeného rozhodnutí, žalovaný v rámci své úvahy vycházel zejména z informací poskytnutých žalobcem v samotné žádosti o udělení azylu, v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobcem doložených článků z internetu v ruském jazyce s tím, že si žalovaný obstaral jejich překlad a podání žalobce ze dne 26. 8. 2015, 28. 8. 2015, 31. 8. 2015, 1. 9. 2015, 6. 10. 2015, 29. 10. 2015 a 12. 9. 2016, podkladů doložených žalobcem dne 14. 10. 2015 v rámci vyjádření se k podkladům rozhodnutí, stanoviska Amnesty International České republiky ke stavu dodržování a ochrany lidských práv v Ruské federaci ze dne 14. 10. 2015, které bylo žalovanému doručeno dne 19. 10. 2015, a sdělení Krajského soudu v Hradci Králové, že extradiční řízení žalobce bylo pravomocně ukončeno, které žalovaný obdržel dne 11. 10. 2016. Z uvedených listin je zřejmé, že žalobce o azyl požádal zejména z obavy před vydáním k trestnímu stíhání do Ruska, které je dle jeho tvrzení vykonstruované a ohrožuje jeho život, a snaha o zajištění léčby jeho dcery, která trpí vrozenou srdeční vadou. Žalovaný si proto mimo jiné jako podklad svého rozhodnutí vyžádal zprávu Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 25. 6. 2015, týkající se dodržování lidských práv v Rusku, a rovněž další zprávy týkající se možnosti vyhledání pomoci v případě poškození způsobeného trestnou činností a možnosti podání stížnosti na neadekvátní postup policejních orgánů, či na jejich nečinnost. V napadeném rozhodnutí se pak zabýval jednotlivými předpoklady udělení mezinárodní ochrany a doplňkové ochrany dle ust. § 12 - § 14b zákona o azylu, kdy postupným vyloučením jednotlivých zákonných důvodů dospěl k závěru, že uvedené podmínky žalobce nesplňuje.

Soud v rámci posuzování této námítky neposuzoval, zda žalovaný na základě zjištěného skutkového stavu správně uvážil, jestli v případě žalobce neexistují některé relevantní důvody pro udělení azylu, pouze se omezil na posouzení přezkoumatelnosti odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ve vztahu ke zjištěnému skutkovému stavu. Zjištěný skutkový stav je však nutno posoudit jako dostatečný, neboť žalovaný si obstaral dostatek podkladů pro rozhodnutí. Následně pak žalovaný přihlédl k podkladům doložených žalobcem, důkazy vyhodnotil a v napadeném rozhodnutí podrobně rozvedl, z jakých důvodů

žalobci mezinárodní ochranu nepřiznal, jakož i z jakých podkladů při své úvaze vycházel. Soud hodnotí zjištěný skutkový stav jako dostatečný a vypořádání se ze strany žalovaného se zjištěnými skutečnostmi za zcela vyhovující. Proto považuje soud žalobcem vznesenou námitku nepřezkoumatelnosti rozhodnutí za nedůvodnou.

Žalobce uvedl, že hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání může být samo o sobě azylově relevantní, když osobě, která je ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečné zásadní fyzické či psychické útrapy nebo smrt. Žalobce jako další azylový důvod uvedl, že trestní stíhání je vedeno z důvodu politického a je vykonstruované. Oprávněnost jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce dále odůvodňoval tím, že v případě jeho návratu do vlasti je ohrožen jeho život a žalovaný nedostatečně zohlednil skutečnost, že žalobce má na území České republiky nemocnou dceru.

Na tomto místě soud podotýká, že cílem azylového řízení je prokázat v konkrétně řešené věci existenci zákonných podmínek pro udělení azylu a existenci či neexistenci překážek přecestování cizince.

Co se týče obavy z již zahájeného trestního stíhání, soud uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí podrobně rozebral, že trestní stíhání samo o sobě nemůže být důvodem pro udělení azylu. Žalovaný připomněl, že trestný čin podvodu, za který je žalobce ve své vlasti stíhán, je trestným činem i v České republice. Žalovaný v napadeném rozhodnutí objasnil, že posouzení otázky, zda žalobce spáchal v zemi svého původu trestný čin je výhradně na posouzení suverénního státu, tj. Ruska. Žalovaný vyhodnotil, že obava z již zahájeného trestního stíhání nepředstavuje azylově relevantní pronásledování. S jeho názorem nelze než souhlasit. To ostatně vyplývá i z konstantní judikatury soudů, například Nejvyšší správní soud uvedený závěr vyslovil v rozsudku ze dne 12. 4. 2012, č. j. 7 Azs 9/2012-46 (dostupném též na www.nssoud.cz), jehož částečnou citaci uvedl žalobce v žalobě bez patřičného odkazu na konkrétní rozhodnutí. V citovaném rozsudku je uvedeno: „*Hrozbu pronásledování nevytváří sama o sobě skutečnost, že proti žadateli o udělení mezinárodní ochrany může být v zemi původu zahájeno, nebo dokonce již bylo zahájeno, trestní stíhání v právním a institucionálním prostředí nedosahujícím běžné úrovně západních právních států. Takový komfort v poskytování azylové ochrany je totiž nemyslitelný, neboť by v podstatě znamenal, že každému trestně stíhanému v zemích, kde úroveň ochrany lidských práv nedosahuje západních standardů, má být poskytnut azyl. Azyl je však, jak již opakovaně judikoval Nejvyšší správní soud, institutem výjimečným, majícím chránit před pouze závažným porušováním lidských práv ze zákonem stanovených důvodů (k minimální intenzitě útrap, jež mohou být azylově relevantní, viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 10. 2006, č. j. 2 Azs 66/2006 - 52, č. 1066/2007 Sb. NSS). Mezinárodní ochrana jako právní institut není nástrojem pro vyhnutí se snášení negativních důsledků trestního stíhání v zemi původu (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 15. 3. 2004, sp. zn. IV. ÚS 12/04). Hrozba trestního stíhání či již zahájené stíhání tak může být sama o sobě azylově relevantní jen v omezeném okruhu případů, a to tehdy, když osobě, jež je jí ohrožena, v souvislosti s tím hrozí skutečně zásadní fyzické či psychické útrapy či dokonce smrt již jen z důvodu, že v zemi původu takové následky trestního stíhání pravidelně (tj. ve významné části případů) nastávají, tj. jsou přiměřeně pravděpodobné. Dále tomu může být v případech, kdy je z konkrétních skutečností patrné, že u žadatele se okolnosti jeho stíhání či možného stíhání v nežádoucím směru významně a s velmi tíživými důsledky pro sféru jeho základních práv vymykají obvyklým standardům země původu. Např. proto, že stíhání je vedeno z účelových politických*

důvodů či proto, aby zastrašilo, umlčelo či jinak nelegitimně ovlivnilo stíhaného nebo jej připravilo o majetek, případně zničilo jeho společenské postavení, přičemž prostředky k nápravě takto účelového trestního stíhání a na ochranu stíhaného v zemi původu nejsou k dispozici či jsou neúčinné. Azylově relevantním důvodem proto většinou nebudou excesy při vyšetřování, a to zpravidla ani dějí-li se opakovaně, nejsou-li vedeny zlovolným záměrem, či obecně tvrdá praxe orgánů trestní spravedlnosti, nedosahuje-li nelidských rozměrů. “ Jak tedy správně dovodil žalovaný, obava z trestního stíhání či již zahájeného trestního stíhání tedy sama o sobě ještě odůvodněné obavy z pronásledování ve smyslu ust. § 12 zákona o azylu nezakládá.

Žalobce uváděl, že v případě, že by byl vrácen do své vlasti, by mu hrozila smrt, neboť nemá 1 milion euro na zaplacení výpalného. Jak bylo ale soudem zjištěno ze správního spisu, výpověď žalobce je plná rozporů. Například žalobce uváděl jiný rok počátku vydírání, nebo že jeho napadení v roce 1998 a 2004 (předtím žalobce tvrdil, že byl napaden v roce 2003) s jeho současnými problémy nijak nesouvisí, ačkoliv jej ti samí lidé napadli i v těchto letech. Za podstatné v tomto směru považuje soud skutečnost, že žalobce v zemi původu nevyužil možnost státní ochrany, tedy reálně nevyužil veškeré dostupné prostředky k ochraně svých práv. Žalobce uvedl, že když byl v Rusku napaden, vydírán od roku 2008 (předtím žalobce uváděl i rok 2007) a obrátil se na tamní orgány se žádostí o pomoc, tak to bylo ještě horší, neboť druhý den k němu domů přišli příslušníci FBS a řekli mu, že jim musí platit navíc dalších 1000 euro měsíčně. Nicméně již neuvedl, s jakým závěrem bylo jeho oznámení vyřízeno. V případě nečinnosti tamních orgánů měl možnost obrátit se na vyšší složky, případně prokuraturu Ruské federace.

Žalobce v žalobě tvrdil, že trestní stíhání je vedeno z politických důvodů. Ve správním řízení však toto žalobce neuváděl. V tomto směru musí soud podotknout, že při rozhodování o žalobě proti rozhodnutí o udělení mezinárodní ochrany je soud vázán ust. § 75 odst. 1 s.ř.s., kde je výslovně uvedeno, že při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Za této situace nelze ze strany žalobce úspěšně namítat, že se žalovaný danou otázkou ve svém rozhodnutí nezabýval. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že v rámci azylového řízení břemeno tvrzení leží na bedrech žadatele o azyl a správní orgán není povolán k tomu, aby za žadatele vyhledával azylově relevantní důvody pro podání žádosti o mezinárodní ochranu.

Dále se soud zabýval tím, zda by mohlo být trestní stíhání vykonstruováno, a to s úmyslem dostat žalobce zpět na území Ruska, aby mohl být zabit, neboť odmítl platit výpalné, odjel do České republiky a již se do Ruska nevrátil. S ohledem na skutečnosti zjištěné ze správního spisu dospěl soud k závěru, že se o vykonstruované stíhání nejedná. Zatýkácí rozkaz za spáchání trestného činu podvodu byl vydán soudem v Krasnojarsku, v Ruské federaci dne 20. 6. 2014, pod sp. zn. 3/1-298/2014 e, tedy 4 roky poté, co vycestoval z Ruska a usídlil se v České republice. Žalobce byl zadržen dne 4. 1. 2015, žádost o mezinárodní ochranu podal dne 7. 8. 2015 a svůj azylový příběh v průběhu řízení neustále stupňoval, gradoval a měnil. Žalobce v rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany tvrdil, že měl od roku 2007 hradit finanční prostředky důstojníkovi FBS, následně v tom samém pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany tvrdil, že byl v Rusku napaden a vydírán od roku 2008. V prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu na území České republiky ze dne 14. 5. 2015 žalobce tvrdil, že když v roce 1998 odmítl platit, dostal se do nemocnice. V roce 2003 odmítl pracovníkům policie platit 15 % ze svého příjmu,

spálili mu traktor, neznámé osoby jej zbily a zlomily mu žebra. Po uzdravení se u něho zastavili pracovníci policejních orgánů a sdělili mu, že pokud jim bude platit 20 % ze svého příjmu, nic se mu nestane. Opět odmítl, a tak jej po měsíci ztloukli takovým způsobem, že skončil v nemocnici s úrazem hlavy. V nemocnici jej navštívil pracovník policie a sdělil mu, že proti němu bylo zahájeno trestní řízení, ale že pokud bude platit peníze, tak jej ukončí. Následně však v pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce uvedl, že jeho napadení v roce 1998 a 2004 (předtím žalobce tvrdil, že byl napaden v roce 2003) s jeho současnými problémy nijak nesouvisí a nemají pro současnost žádné důsledky. V prohlášení žalobce o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu na území České republiky ze dne 14. 5. 2015 žalobce uvedl, že v roce 2007 odmítl hradit vyšší poplatek za „ochranu“, a to ve výši 30 %. V nemocnici skončil jeho syn, neboť mu neznámé osoby cirkulárkou odřízly část levého zápěstí. V rámci pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany však uvedl, že když byl roku 2008 vydírán, synovi skoro uřízli prst. Po zadržení žalobce na území České republiky mu přes syna pracovníci policie a FBS vzkázali, že když uhradí 1 milion euro, tak zruší trestní stíhání a trest vězení. Pokud nezaplatí, tak po příjezdu do Ruska zemře.

Krajský soud posoudil jako krajně nepravděpodobné a stěží uvěřitelné, že by příslušník či příslušníci policie, FBS či orgánů činných v trestním řízení na základě podnikatelské činnosti žalobce, které se stěžovatel začal věnovat v roce 1998, 2003 a intenzivně od roku 2007, ho vydírali, zahajovali proti němu trestní stíhání a zase jej zastavovali, když se rozhodl opět hradit výpalné, ohrožovali žalobce na životě a nyní proti němu zahájili trestní stíhání, které vedlo až k vydání zatýkacího rozkazu, jeho následného zadržení v České republice a požadavku k vydání do země původu, za situace, kdy trestní stíhání bylo zahájeno v roce 2010. Žalobce ke svým tvrzením nepředložil žádné relevantní důkazy. Za zásadní pro posouzení věci považuje soud skutečnost, že žalobce v zemi původu nevyčerpal možnost obrany proti jím tvrzeným nezákonným postupům. K tomu soud podotýká, že žalobce má právo se v Rusku proti obvinění bránit v řádném trestním procesu a má možnost bránit se i proti nezákonnostem činěným příslušníky bezpečnostních sborů.

Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem soud námitku žalobce shledal nedůvodnou.

K námitce žalobce ohledně neudělení azylu podle ust. § 12 písm. a) a § 12 písm. b) zákona o azylu soud uvádí, že v daném případě žalobce neuvedl žádné relevantní skutečnosti, jež by nasvědčovaly závěru, že by byl příslušníkem určité sociální skupiny, jejíž příslušníci jsou pronásledováni pro pouhou příslušnost k ní, či že by byl pronásledován pro názory či přesvědčení, a proto žalovaný správně vyhodnotil, že žalobce nemá pro udělení mezinárodní ochrany z uvedeného důvodu nárok. Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí na stranách 9 až 12 podrobně zabýval důvody, pro které žalobci mezinárodní ochranu podle ust. § 12 zákona o azylu neudělil. Žalobce sice v žalobě uvedl, že se domnívá, že trestní stíhání je vedeno z politických důvodů, nicméně v protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 8. 2015 uvedl, že sám není a ani členové jeho rodiny nejsou členy politické strany ani jiné organizace. Veřejně aktivní nebyl, ani se politicky nijak veřejně neangažoval. Lze tak přisvědčit názoru žalovaného, když odůvodněný strach z pronásledování pro zastávání určitých politických názorů u žalobce neshledal.

K namítanému nezohlednění zdravotního stavu dcery žalobce, která má na území České republiky povolen trvalý pobyt, soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu

ze dne 12. 8. 2004, č. j. 4 Azs 147/2004-81 (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že „[u]dělení azylu rodinnému příslušníku azylanta podle § 13 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, je možné jen v případě existence pravomocného rozhodnutí o udělení azylu osobě, která je rodinným příslušníkem žadatele o azyl. Postup podle citovaného ustanovení nelze odůvodnit tím, že v případě stěžovatelových rodinných příslušníků dospěl soud k nezákonnému závěru, pokud zamítl jejich žalobu proti zamítavému rozhodnutí o neudělení azylu.“ Žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí na straně 12 (poslední odstavec) a straně 13 zabýval důvody, pro které je možné udělení azylu podle ust. § 13 zákona o azylu. Zákon o azylu nepředpokládá jako azylově relevantní důvod zdravotní stav osoby blízké, které nebyla udělena mezinárodní ochrana. Ke zdravotnímu stavu dcery žalobce se žalovaný dále vyjadřuje na straně 15 napadeného rozhodnutí, kde objasňuje, že tento není z hlediska posouzení jeho žádosti relevantní. S ohledem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaný výše, soud pochybení žalovaného neshledal.

Ve vztahu k ust. § 14 zákona o azylu, které upravuje tzv. humanitární azyl, soud uvádí, že se jedná o výjimečný institut, neboť připadá v úvahu pouze tehdy, jestliže není zjištěn důvod pro udělení azylu podle výše citovaného ust. § 12, a to výlučně v případě hodného zvláštního zřetele (např. vysoký věk, zdravotní stav u osob zvláště těžce postižených nebo nemocných, u osob přicházejících z oblastí postižených humanitární katastrofou, apod.). Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, nelze výlučně o něj podat žádost a správní orgán o něm rozhoduje na základě správního uvážení. Udělení humanitárního azylu podle ust. § 14 zákona o azylu je tedy na volné úvaze příslušného správního orgánu a rozhodnutí o něm přezkoumává soud pouze v omezeném rozsahu. K tomu srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 10. 2003, č.j. 3 Azs 12/2003 – 38, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 301/2004 a také na www.nssoud.cz a také ze dne 19. 7. 2004, č.j. 5 Azs 105/2004 – 72, který je publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 375/2004 a také na www.nssoud.cz. Žalovaný správní orgán přitom v dané věci řádně zjistil a posoudil osobní situaci žalobce, osobní poměry jeho dětí i stav v jeho zemi, jak vyplývá z obsahu správního spisu i z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Pokud sám z toho nedovodil důvody pro přiznání humanitárního azylu, je takové rozhodnutí v jeho pravomoci. Žalovaný se na straně 13 a 14 zabýval ve vztahu k možnosti udělení humanitárního azylu i zdravotním stavem dcery žalobce. Správní orgán dospěl k závěru, že zdravotní stav dcery žalobce nelze považovat za skutečnost hodnou zvláštního zřetele, která by odůvodňovala přiznání humanitárního azylu žalobci. V daném případě má soud za to, že správní uvážení žalovaného spočívající ve volbě neudělení humanitárního azylu nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, bylo v souladu s pravidly logického posuzování a premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním způsobem.

Dále se soud zabýval otázkou udělení žalobci doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 5. 2013, č. j. 5 Azs 10/2012-68, který je dostupný na www.nssoud.cz a na který žalobce sám v žalobě odkazuje, „je pro účely posouzení existence důvodů pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a zákona o azylu rozhodující otázka, zda stěžovateli v případě jeho návratu na Ukrajinu hrozí vážná újma. Proto je třeba zkoumat, zda vzhledem ke všem stěžovatelem uvedeným a zjištěným skutečnostem existuje „reálné nebezpečí“, že stěžovatel utrpí vážnou újmu.“ V žalobou napadeném rozhodnutí se žalovaný zabýval, z jakých důvodů žalobci mezinárodní ochranu

podle ust. § 14a odst. 1 a § 14a odst. 2 nepřiznal, a to konkrétně od strany 15 až do strany 19 žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný podrobně rozvedl, zda žalobci hrozí v případě návratu do vlasti nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání ve smyslu čl. 3 Úmluvy, trestu smrti, nebo vykonstruovaného stíhání, a dospěl k závěru, že žalobci v tomto směru nehrozí reálné nebezpečí. V této souvislosti soud považuje za stěžejní rozpory ve výpovědi žalobce, které vedou k vyhodnocení jeho tvrzení jako nevěrohodné či přehnané.

Lze proto dle soudu uzavřít, že se žalovaný nedopustil žádného pochybení, neboť na základě zjištěných skutečností nezjistil žádnou rozhodnou skutečnost, jež by odůvodňovala udělení azylu ve smyslu ust. § 12, § 13, § 14, § 14a, § 14b zákona o azylu. Za situace, kdy žalovaný řádně posoudil jak osobní situaci stěžovatele, tak i stav v jeho zemi, bylo takové rozhodnutí v jeho pravomoci, zejména, když žalobce ani ve správním řízení netvrdil, že by byl pronásledován pro uplatňování politických práv a svobod (naopak uvedl, že nemá politické přesvědčení), necítil se ani odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání politických názorů, nebylo zjištěno, že by byl příbuzným osoby, jíž byl azyl udělen a neuvedl žádné důvody hodné zvláštního zřetele pro udělení humanitárního azylu a doplňkové ochrany. Soud proto dospěl k závěru, že žalovaný neposkytl žalobci mezinárodní ochranu v souladu s platnou právní úpravou. S ohledem na výše uvedené skutečnosti shledal soud i námitky žalobce vztahující se k těmto skutečnostem jako zcela nedůvodné.

K námitce žalobce, že žalovaný své závěry vyhodnotil v rozporu s provedenými důkazy, dostatečně nezohlednil stanovisko Amnesty International ze dne 14. 10. 2015 a zprávu Ministerstva zahraničí Spojených států amerických o dodržování lidských práv v Rusku ze dne 25. 6. 2015, a nevycházel z aktuálních informací o zemi původu žalobce, soud uvádí, že žalovaný je vázán zásadou volného hodnocení důkazů. Správní řád ani zákon o azylu nestanoví pravidla, a ani stanovit nemůže, z nichž by mělo vycházet jak hodnocení jednotlivých důkazů, tak hodnocení jejich vzájemné souvislosti (§ 34 odst. 5 správního řádu). Je tomu tak proto, že hodnocení důkazů je složitý myšlenkový postup, jehož podstatou jsou jednak dílčí a jednak komplexní závěry správního orgánu o věrohodnosti obsahu provedených důkazů, jež jsou pak podkladem pro závěr o tom, které skutečnosti má správní orgán za prokázané a které tvoří zjištěný skutečný stav. Závěr, k němuž žalovaný, dospěl, a na jehož základě bylo rozhodnuto o neudělení mezinárodní ochrany žalobci, má oporu v provedeném dokazování a není v rozporu s pravidly logického myšlení. Provedené důkazy žalovaný vyhodnotil v mezích svého volného uvážení, přičemž nepřekročil jeho zákonné meze. Ze správního spisu je zřejmé, z jakých podkladů žalovaný při svém hodnocení důkazů vycházel. Mezi těmito podklady je i zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických ze dne 25. 6. 2015 o dodržování lidských práv za rok 2014 – Rusko, kterou si žalovaný před rozhodnutím ve věci vyžádal, a stanovisko Amnesty International České republiky ke stavu dodržování a ochrany lidských práv v Ruské federaci ze dne 14. 10. 2015, které bylo doloženo žalobcem dne 14. 10. 2015 v rámci vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Soud neshledal pochybení správního orgánu při hodnocení jednotlivých důkazů. K namítané neaktuálnosti podkladů soud uvádí, že je pravdou, že správní orgán má vycházet z aktuálních podkladů. V tomto směru soud poukazuje na skutečnost, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany sedm měsíců po svém zadržení Policií České republiky. Žalovaný po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany začal shromažďovat podklady

pro rozhodnutí a zároveň i žalobce v tomto směru vyvíjel velmi aktivní činnost a zajišťoval podklady pro rozhodnutí či navrhoval jejich doplnění. Samotné rozhodnutí žalovaný vydal dne 10. 11. 2016, avšak jak vyplývá z protokolu o seznámení žalobce s podklady pro rozhodnutí, nashromážděné podklady k rozhodnutí měl již 14. 10. 2015, tedy dva měsíce po žalobcem podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Aktuálnost žalovaným shromážděných podkladů má tak soud za dostatečnou, neboť celková situace v Rusku je dlouhodobě stabilizovaná a nedochází k větším výkyvům. Žalobce měl v průběhu správního řízení možnost se k podkladům vyjádřit a navrhnout jejich doplnění, pro případ, že by je shledal nedostatečnými. Jak soud uvedl výše, žalobce svého práva využil. Z protokolu o seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 14. 10. 2015 vyplývá, že žalobce po seznámení s nashromážděnými podklady uvedl, že ve zprávě USA o lidských právech není přeložen článek o svévolném a nezákonném zabití, doložil citovanou zprávu v ruském jazyce, včetně jím uvedeného článku, s označením textu, který žádá přeložit do českého jazyka. Dále poznamenal, že se podle jeho mínění zpráva Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, zpráva Freedom House a zpráva Human Rights Watch liší od zprávy Ministerstva zahraničních věcí České republiky a navrhl doplnění podkladů pro rozhodnutí o dokument nadepsaný „Žádost“, fotokopii průkazů povolení k pobytu své partnerky a dcery, vysvědčení dcery ze školního roku 2014/2015, výpisem z obchodního rejstříku ze dne 2. 9. 2014, dvěma dokumenty označenými „Žádost o povolení posečkáni daně“, e-mailovým sdělením Mgr. Bc. D. P. z Amnesty International, potvrzením v německém jazyce o rezervaci termínů operace pro dceru a dopis od své partnerky v ruském jazyce. Jiné prohlášení k podkladům nashromážděným žalovaným nenamítal a další doplnění těchto podkladů nenavrhoval. Samotné rozhodnutí je pak dostatečně a přesvědčivě zdůvodněno. Žalovaný se vypořádal se všemi podstatnými skutečnostmi, jež žalobce v průběhu řízení uváděl z pohledu všech druhů mezinárodní ochrany. Tato námitka tedy není důvodná.

K námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí odkazuje na starou judikaturu převážně z let 2003 – 2005, pouze jedno rozhodnutí z roku 2014, nález Ústavního soudu a rozhodnutí ESLP, která se týkají extradičního řízení, nikoliv azylového řízení, soud uvádí, že v současné době není termín judikatura v soudobých učebnicích teorie práva či jiných právních textech definován. Z jazykového kontextu výraz *Iudicare* znamená v latině soudit a *Iudicium* znamená rozsudek. Judikát je tedy synonymem pro rozhodnutí soudu, které přesahuje svým významem skutkové okolnosti konkrétní kauzy. Jednou z vlastností judikátu je opakovatelnost argumentů, což je podstatné pro předvídatelnost soudních rozhodnutí. Odkaz žalovaného v napadeném rozhodnutí na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu z let 2003 – 2005, pouze dokládá skutečnost, že se žalovaný řídil názory v nich vyslovenými, a odkaz žalovaného na judikát z roku 2014, dokládá skutečnost, že názor vyjádřený v judikátech z let 2003 – 2005 dosud nebyl překonán a celkově jej lze označit jako ustálenou dlouhodobou soudní praxi. K namítanému odkazu na judikaturu, která se zabývá extradičním řízením, soud uvádí, že vycházel z metodického pokynu k extradici a mezinárodní ochraně uprchlíků Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky (UNHCR), Sekce politiky ochrany a právního poradenství, Divize služeb mezinárodní ochrany, duben 2008, bodu 63, (dostupný z: www.unhcr-centraleurope.org), ze kterého mimo jiné plyne, že azylové úřady musejí přihlídnout ke všem relevantním skutečnostem, včetně extradiční žádosti a veškerým souvisejícím informacím, které mohou mít vliv na žádost o azyl. Dále soud vycházel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, č. j. 3 Azs 56/2012-81, (dostupný na www.nssoud.cz), v němž je uvedeno, že „*Má-li být o potřebách mezinárodní*

ochrany osoby rozhodnuto v souladu s kritérii uvedenými v Úmluvě z roku 1951, měl by azylovou žádost přezkoumávat ten orgán, který je v dožádaném státě příslušný k rozhodování o přiznání statutu uprchlíka. Azylové úřady musejí přihlédnout ke všem relevantním skutečnostem, včetně extradiční žádosti a veškerým souvisejícím informacím, které mohou mít vliv na žádost o azyl.“ Skutečnost, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval souvisejícími informacemi zjištěných v extradičním řízení, přičemž odkázal na judikaturu, která se zabývala extradičním řízením, není v rozporu s právním pořádkem České republiky, jakož i s mezinárodními úmluvami, kterými je česká republika vázána. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem soud námitku žalobce shledal nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že nelze přihlížet k prohlášení Generální prokuratury Ruské federace, neboť žádný ze států světa, pokud žádá o vydání určité osoby, nepřizná, že v případě vydání této osoby, tato bude podrobena mučení, krutému, nelidskému či ponižujícímu zacházení. Žalobce svá tvrzení podložil stanoviskem Amnesty International ze dne 14. 10. 2015 a zprávou Ministerstva zahraničí Spojených států amerických, v nichž jsou rozebrány praktiky orgánů činných v trestním řízení v Rusku. Soud je toho názoru, že individuální pochybení, která jsou ve stanovisku uvedena, nelze zobecňovat a vztahovat tak na případ žalobce. Za podstatné v tomto směru považuje soud skutečnost, že ze správního spisu, konkrétně z podkladů, které si pro rozhodnutí vyžádal žalovaný, a podkladů, které předložil žalobce, včetně stanoviska Amnesty International ze dne 14. 10. 2015 a zprávy Ministerstva zahraničních věcí Spojených států amerických, nevyplynou žádné skutečnosti týkající se nedodržení záruk daných Generální prokuraturou Ruské federace. Žalobce v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2008, č. j. 2 Azs 100/2007-64 (dostupný na www.nssoud.cz), který se týká Konga a v němž je uvedeno, že správní orgán by se neměl spokojit s konstatováním, že výkon práva je zaručen přijetím určitých smluv. K odkazovanému rozhodnutí Nejvyššího správního soudu soud konstatuje, že tento se týká země třetího světa, přičemž Rusko zemí třetího světa není. Rusko je signatářem úmluv týkajících se ochrany lidských práv. Ve stanovisku Amnesty International ze dne 14. 10. 2015 je uvedeno, že v roce 2013 ESLP rozhodl, že Rusko porušilo zákaz mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení v 19 případech ze 129 projednávaných případů, tj. v 15 % případů. Nicméně Rusko se zavazuje podrobit se rozhodnutím ESLP, a v praxi se vskutku těmto rozhodnutím a v nich uvedeným kontrolním procesům a mechanismům podrobuje. V Rusku lze tedy očekávat určitý základní standard lidských práv a respekt k nim. O to více to platí v projednávaném případě, kdy v rámci extradičního řízení dal kompetentní ruský orgán konkrétní záruky jmenovitě ve vztahu k osobě stěžovatele, včetně možnosti jeho osobního styku s českými konzulárními pracovníky v Ruské federaci, a to i po případném odsouzení. Tyto garance považuje soud za závazný (a nikoliv pouze formální) příslib toho, jak bude se žalobcem v případě jeho vydání nakládáno. Nedodržení těchto garancí by naopak vedlo k oslabení mezistátní věrohodnosti Ruské federace a k důvodné obavě ruských orgánů činných v trestním řízení, že napříště již jejich extradičním žádostem vyhověno nebude. Žalobci lze dát za pravdu, že v praxi ruských státních orgánů dochází k porušování lidských práv, nicméně nejde o počiny oficiální veřejné moci, resp. o běžnou praxi schvalovanou či jen pasivně tolerovanou státními orgány, ale o případy nežádoucí, které se veřejná moc v té či oné míře snaží odhalovat, v budoucnu jim zamezovat a provinilce za ně postihovat. V této souvislosti soud odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 11. 9. 2013, sp. zn. III. ÚS 1354/13. Lze tedy uzavřít, že dané záruky

lze považovat za zajištění reálného dodržení mezinárodních úmluv a soud tak považuje námitku žalobce vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem za nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že jeho výpověď byla správním orgánem vyhodnocena jako nedůvěryhodná a účelová. Podle žalobce není rozhodující, kdy žádost o udělení mezinárodní ochrany požádal. Soud se již otázkou volného hodnocení důkazů výše zabýval. Soud připomíná, že provedený důkaz výpovědi žalobce žalovaný vyhodnotil v mezích svého volného uvážení, přičemž nepřekročil jeho zákonné meze, a proto soud neshledal pochybení správního orgánu. Soud ze správního spisu zjistil určité nesrovnalosti ve výpovědi žalobce, neboť žalobce uváděl odlišná data, v nichž došlo k určitým událostem, či rozpor v rozsahu způsobeného zranění při napadení jeho syna. Tyto rozpory nevyvolávají důvěryhodnost ohledně dalších žalobcem sdělených skutečností. S ohledem na uvedené proto soud neshledal rozpor s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu (například s rozsudkem ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004-57 [dostupný na www.nssoud.cz], který se zabývá věrohodností výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu), na níž v žalobě odkázal žalobce, neboť sám žalobce svou výpověď zavedl příčinu k určitým pochybnostem, když uváděl rozdílné skutečnosti. K otázce účelovosti, k níž žalobce uvedl, že není rozhodující, kdy o mezinárodní ochranu požádal, soud odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005-54 (dostupné na www.nssoud.cz), a v němž je uvedeno, že *„Nepodal-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany formou azylu (zákon č. 325/1999 Sb., o azylu) žádost poté, kdy vstoupil na území České republiky, ale až po letech pobytu poté, kdy mu nebyl prodloužen pobyt proto, že žádost o prodloužení podal pozdě a hrozilo mu správní vyhoštění, je správná úvaha o účelovosti azylové žádosti.“* Žalobce sám nepopírá, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal až v roce 2015 a domnívá se, že časové hledisko není rozhodující. S tímto názorem se soud neztotožňuje, neboť již Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 5/2003-46 (dostupný na www.nssoud.cz), uvedl, že *„...cizinec pronásledovaný za uplatňování politických práv a svobod ve své vlastní zemi má o azyl požádat vždy již v první zemi, v níž má reálnou příležitost tento status obdržet nejdříve a v níž budou garantována jeho základní práva a svobody. Touto zemí je zpravidla tzv. bezpečná třetí země ve smyslu § 2 citovaného zákona. Rozhodujícím kritériem pro posuzování toho, zda cizinec bezpečnou třetí zemí pouze projížděl, je skutečnost, zda v této bezpečné zemi měl reálnou možnost požádat o udělení azylu či nikoliv. Subjektivní právo na azyl je právem na nezbytnou ochranu před pronásledováním v zemích původu, nikoliv však právem vybrat si zemi, v které žadatel o azyl bude chtít toto své právo uplatnit.“* Z logiky věci tedy vyplývá, že cizinec má o azyl požádat neprodleně poté, kdy se mu naskytne příležitost z hlediska zeměpisného i časového, neboť při podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v delším časovém odstupu se již důvody odchodu ze země původu nemusejí shodovat s důvody uvedenými v žádosti. Žalobce sám uvedl, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podal s časovým odstupem, přestože důvody, které uvádí v žádosti o azyl mu byly známy již v době, kdy přicestoval do České republiky a dokonce, dle tvrzení žalobce byly přímým důvodem jeho vycestování ze země původu. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem soud námitku žalobce shledal nedůvodnou.

K poukazu žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2013, č.j. 5 Azs 10/2012-68, soud uvádí, že tento rozsudek se týkal případu, kdy žadatel o mezinárodní ochranu byl policejními orgány v zemi původu mučením donucen přiznat se k trestným činům. K něčemu takovému v případě žalobce nedošlo. Žalobce v zemi původu

nebyl vystaven ze strany oficiálních orgánů činných v trestním řízení vystaven jakékoliv zvlášti či násilí. Z podkladů získaných v rámci správního řízení vyplývá, že k podobným případům v zemi původu dochází, ovšem, jak již bylo výše uvedeno, nejedná se o oficiální postupy ale o individuální selhání konkrétních osob, které je ze strany bezpečnostních složek vnímáno jako nepřijatelné a postihováno. Odkaz na uvedený judikát proto soud považuje za nepřiléhavý.

V daném případě soud neshledal rozpor s mezinárodními závazky České republiky, a proto dospěl k závěru, že správní orgán postupoval v souladu s právními předpisy České republiky, nepřekročil svou pravomoc, dbal o dodržení zásady individuálního posouzení věci a legitimního očekávání, žalobce ve správním řízení řádně poučil, dal mu prostor k vyjádření se k podkladům shromážděným k vydání rozhodnutí, v rozhodnutí rozvedl úvahy, kterými se řídil. Soud proto uzavírá, že žádné z žalobních tvrzení o pochybení žalovaného neshledal důvodným. Žalovaný vycházel především z vlastní výpovědi žalobce a z protokolu o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Soud má za to, že skutkový stav lze mít za dostatečně zjištěný a odpovídající okolnostem daného případu ve smyslu ust. § 3 správního řádu.

Na závěr soud uvádí, že neprovedl v souladu s § 52 s.ř.s. důkaz výsledkem žalobce, který při jednání soudu navrhoval právní zástupce žalobce. Soud shledal takový důkaz nadbytečným s ohledem na charakter správního soudnictví, kdy předmětem přezkumu je posouzení zákonnosti žalobou napadeného pravomocného rozhodnutí správního orgánu, kdy je v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. vycházeno ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Žalobce měl možnost se k věci řádně vyjadřovat v rámci správního řízení proto jeho účastnický výsledek neshledal soud v dané věci jako nutný k řádnému posouzení celé záležitosti.

Závěrem soud konstatuje, že žádné žalobcem v rámci žalobních bodů uplatněné námitky proti žalobou napadenému rozhodnutí soud neshledal důvodnými. S ohledem na tuto skutečnost proto dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a výrokem ad I. rozsudku ji podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně s tím v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 13. března 2017

Mgr. Václav Trajer v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová